

Formanden: Medsættelsen af Udvalg og hvad dermed staar i Forbindelse vil senere komme under Dmtale.

Indenrigsministeren: Det høie Thing vil neppe undre sig over, at Regjertingen ligeoverfor dette Lovforslag indtager en noget afventende og iagttagende Stilling, i Særdeleshed saalænge det ikke er givet, om den Tanke, som den ærede Forslagsstiller har fremsat, bæres af en større Del af dette Things Medlemmer, eller om det kun er et yderst velvilligt Forsøg fra hans Side paa ogsaa at bidrage Sit til Sagens Løsning. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg nærer og altid har nærret ikke ganske ringe Betænkelsgheder ved at anvende Dvang til at løse dette Spørgsmaal, og jeg erkjender med det ærede Medlem her ligeoverfor (Steel), som nys havde Ordet, at det vist vil være i alle Parters Interesse saavidt muligt at undgaa denne Dvang, ligesaa vist som det er min Dverbevisning, at der ikke i selve Forholdets egen Bestaaffenhed ligger nogen tilstrækkelig Dpfordring til allerede nu at anvende Dvangsbestemmelser. Men jeg kan paa den anden Side ligesaa lidt luffe mit Diet for — og jeg er vis paa, at Flere af de ærede Medlemmer ligesom den ærede sidste Taler heller ikke kunne luffe Diet derfor — at denne Sag er til stor Skade for den selv blevet et Moment i hele vor politiske Tilværelse, der vil kunne tvinge til, uanset Forholdenes egen Bestaaffenhed, at maatte komme til en Løsning i Retning af Dvang og da naturligtvis Dvang til begge Sider. — Jeg kan samstemme i den Tanke, som ligger til Grund for Lovforslagets § 1, nemlig, at selv om man maatte blive nødsaget til at løse dette Spørgsmaal, vil det være nødvendigt og ønskeligt at lempe sig saameget som muligt efter Forholdets egen Bestaaffenhed og derfor at lade hengaa en rum Tid, inden Dvangen indtraadte. Jeg er tilbøielig til i Dverensstemmelse med den ærede Forslagsstillers egen Udtalelse ved Lovforslagets Indbringelse at mene, at den Tid, han har sat, maatte kunne taale nogen Forlængelse, skjøndt jeg ganske vist indrømmer, at den satte Frist strækker sig over et ikke saa lille Tidrum, hvori der endnu vil være forbeholdt

begge Parter Frihed til at komme overens om Forholdets Løsning. — Egeledes er jeg enig med den ærede Forslagsstiller i, at naar man endelig skal anvende Dvang, da maa denne anvendes til begge Sider, og det forekommer mig ikke at være noget uheldigt Forsøg i den Henseende, som det ærede Medlem har gjort i § 2, skjøndt jeg paa den anden Side ikke kan skjule for mig selv, ligesom jeg heller ikke vil skjule det for Thinget, at denne Paragraf neppe vil vise sig tilstrækkelig til at skaffe Lovforslaget en virkelig Eksistens. — Jeg kan ikke med det ærede Medlem, der først havde Ordet (Steel), erkjende, at Lovforslaget i og for sig skulde være uføreneligt med Grundlovens § 82, idet jo nemlig den ærede Forslagsstiller har stilet sit Forslag saaledes, at hvor man kræver Noget af Godseteren, der skal tillige Fæstetvungen bortfalde. Der kan været noget Billaarligt i en saadan Bestemmelse, men jeg kan ikke se rettere end, at naar man fastholder dette, ere de Indvendinger mod Forslaget, der kunne rettes mod Grundlovens Bestemmelse, ikke uafviselige. — Jeg skal iøvrigt med Hensyn til denne § 2 tillade mig at henlede Dpmærksomheden paa, at der blandt de Dvangsmidler, som den ærede Forslagsstiller har ment skulde anvendes mod Godseteren, er et, som jeg tror ikke er heldigt, og som paa mange Maader vilde berede Lovens Udførelse Banskkeligheder. Jeg sigter hermed til, at det ærede Medlem stiller de Godsetere, der ville sælge til Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte, væsentlig forskjellig fra dem, der ville sælge til Eiendom. Jeg tilstaar, at jeg ikke skjønner, af hvad Grund dette er sket, men jeg er overbevist om, at man derved vilde berede adskillige Godsetere Banskkeligheder, som der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at berede dem fremfor Andre. — Jeg kan ogsaa billige Tanken i § 3, navnlig forsaavidt den ærede Forslagsstiller indrømmer Børn, Svigerbørn, og i det Hele taget Slægtninge af den, der har havt en Forpagtning paa 50 Aar, samme Udgang til Kjøb som Fæsterens Efterladte; men jeg tilstaar, at det forekommer mig ikke ganske klart, hvorfor han ubetinget har afvist dem, der ikke ere saa heldtge at